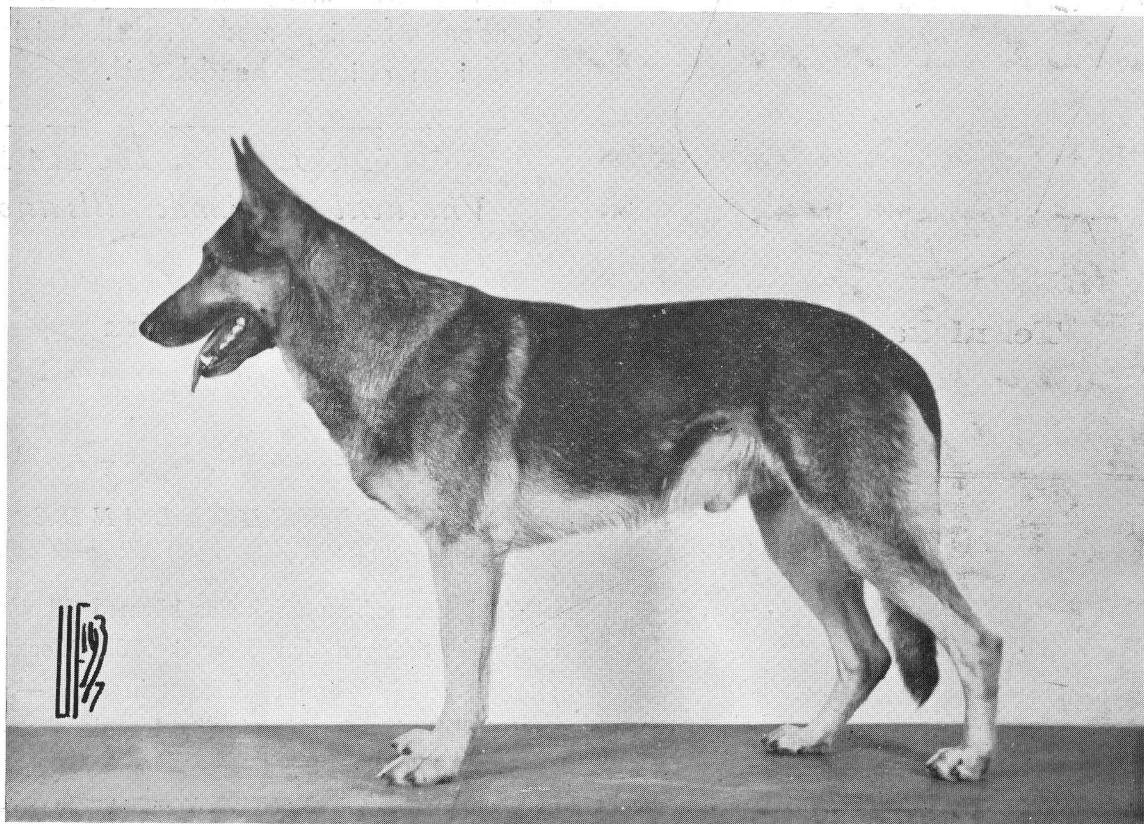


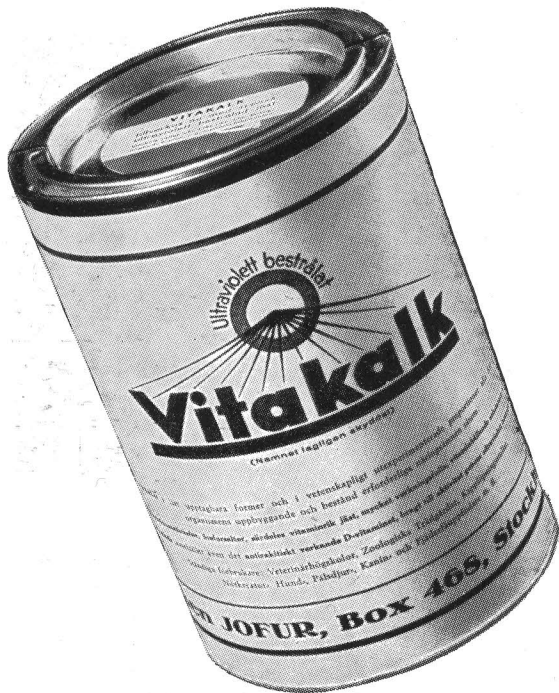
VÅRA
SCHÄFER
HUNDAR



MORGAN I 918 G. G.,
fallen efter Lord v. Wittenberge u. Lizzi av Lyck-
åsen, född 3/5 1932, har erövat 2 st. 1:sta pris
i segrarklass och certifikat, därav ett inter-
nationellt skönhetscertifikat. Ägare Herr A.
Eriksson, Roslagsgat. 50, Stockholm, Tel. 31 04 66.

N:o 1
1938

OFFICIELLT ORGAN FÖR
SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN
ASS: MED SVENSKA KENNELKLUBBEN



En burk maga- sinerad vitalitet

En burk Vitakalk - det är en burk magasinerad vitalitet till gagn för Eder hund.

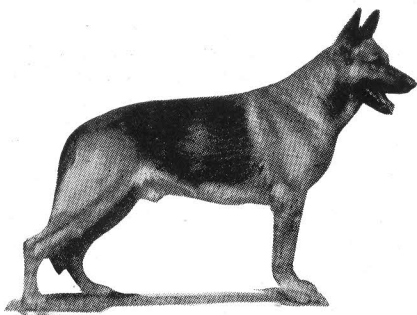
Vitakalkutfordrade hundar äro vitala hundar och vitala hundar äro värdefulla hundar.

Därför har för många hundägare en regelbunden utfodring med Vitakalk blivit ett led i en rationell hundskötsel.

VITAKALK

Vitalitetsbefrämjande tillsatstofoder

Tekniska fabriken Jofur - Box 468 - Stockholm



**Gör honom till vad Ni själva
önskar han skall bli,**

en hund av vilken Ni
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

Tengers Hundbröd

som ger
energi, uthållighet,
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlande.

KLUBBMEDELANDE

Vårsammanträde:

Klubbens medlemmar kallas härmed till vårsammanträde tisdagen den 5 april 1938, klockan 19 (precis) på Filips konditori, Regeringsg. 27—29 för att behandla i nedanstående föredragningslista upptagna stadgenliga ärenden:

- 1) Val av tvenne personer att jämte ordf. justera dagens protokoll.
- 2) Styrelsens årsberättelse.
- 3) Revisorernas berättelse över verkställd granskning av 1937 års räkenskaper.
- 4) Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen.
- 5) Övriga ärenden.

Efter sammanträdet gemensam thésupé å kr. 2.50 för klubbmedlemmar och deras anhöriga. Övriga gäster kr. 3.—.

Obs! Filmföreläsning.

Medtag vänner och bekanta till supén.

Svenska Schäferhundklubben
STYRELSEN

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

AKTUELLA PROBLEM

ATERIGEN HAR PÅ FÖRSTA SIDAN av våra dagliga tidningar med stora rubriker omtalats att en hund, troligen av schäferas, livsfarligt bitit en människa för att så många andra gånger förut på undanskymd plats i tidningarna dagen därpå dementeras. Den »folkilskna schäfern» var ingen schäferhund, utan en hund av blandras.

Hur kommer det sig att det just alltid är schäferhundarna som få skulden? — Först få vi tänka på att bland den tidningsläsande allmänheten det endast finnes någon liten procent, som känner till de olika hundraserna. Terrier, stövare, fågelhundar, taxar m. m. känner allmänheten väl till, men vad därutöver är, är av ondo, d. v. s. schäfrar. Jag skall be att få framföra några exempel: Vi ha i Stockholm en fullt utbildad blindhund, en riktigt vacker liten svart och brun tik. En schäferhatare uttalade sig om rasen: »Det enda jag förlåter schäferasen för att den existerar är, att de äro så goda sanitetshundar — han tänkte nu närmast på blindhunden — men annars borde de icke existera, dessa lömska varelser.» — »Men var snäll och tala om ett enda exempel på vad schäferhundarna gjort för ont.» — »Det läser man ju jämt om i tidningarna, men — med en gest mot ovannämnda blindhund — vad är den där egentligen för ras?»...

En annan av våra mera kända schäferhundar förklaras omöjligt vara schäfer, då den ej är grå. Då ägaren framhåller att den absolut måste vara äkta, enär den erhållit 6 st. första pris på utställningar och tävlingar förklaras att, då är den icke tysk schäfer! — Detta har nu upprepats år efter år, alltid samma frågor och samma svar. Allmänheten läser i tidningarna om dessa farliga bestar som kallas schäfer, de äro gråa till färgen, blicken lömsk och osäker. Det är bäst att hålla sig på vederbörligt avstånd från dessa »vargar». Kommer det en svart schäfer med en god blick, kan denna icke vara äkta tysk schäfer.

Olycksstatistiken får man heller icke rätta sig så mycket efter. De skadade få själva uppgiva vilken ras hunden, som bitit dem, tillhör. Vid ett samtal med en underläkare vid ett av våra största sjuk-



Helge
Scholander

hus här i Stockholm påpekade denne för mig med ett leende att i regel uppgav allmänheten att man blivit biten av en schäfer. Ofta medfördes delikventen i band och var av helt annan ras än schäfer. En medlem i styrelsen för en speciaklubb, råkade bli biten av sin ägandes hund. På sjukhuset uppgav han att han blivit biten av en schäfer, trots hans egen hund var av annan ras.

Alla bastarder med en droppe schäferblod i ådrorna få vidare skylla i hundskatteregister under namn av schäfer. Detta ha vi varit i tillfälle att kontrollera otaliga gånger, såväl i Stockholm som i landsorten när det gällt att värva hundar för utställningar och kurser. Skatteregistret på en norrlandsstad upptog för ett par år sedan 25 stycken schäferhundar. Vid närmare undersökning visade det sig att endast 4 av dessa hundar »uppfyllde de billigaste fordringarna beträffande rasrenhet och typ» som man kan ställa på en schäferhund.

Dessa rader få givetvis icke uppfattas så, att våra schäferhundar kunna sköta sig själva hur som helst, nej må det bliva en tankeställare för dess ägare att arbeta med sina hundar, låta dem gå igenom utbildningskurser, besöka klubbens sportstuga vid Västberga och göra schäferhunden till vad den är avsedd till — brukshund. Den som nu är ägare till en så förnämlig hund som en schäferhund måste ha tid att ägna sig åt den, och icke släppa ut hunden vind för våg på stadens gator eller på landsvägarna, ty schäferhunden är en energisk och arbetsvillig hund och om hans energi blir hämmad, hittar han lätt på någon odygd som medför tråkiga konsekvenser för hans ägare och hans rykte.

H. SCHOLANDER.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS OFFICIELLA ORGAN

Redaktör Gösta Holmström - Adress Villa Fjeldstuen, Stockholm Ö. Dj. - Tel. 60 41 22

Annonschef Lennart W. Bolmström - Adress S. Långgatan 4, Hagalund - Tel. Hagalund 11 12

1938 ÅRS KALENDER.

30 mars	—	Göteborgsavdelningen — Klubb- afton med föredrag.
5 april	—	Årsmöte i Stockholm — Filips Kon- ditori kl. 19.
18 april	—	Bruksprov, spår och rapport — Stockholm.
24 april	—	Bruksprov, skyddshundar — Göte- borg.
8 maj	—	Utställning, alla klasser — Söder- telje.
15 maj	—	Bruksprov, skyddshundar — Stock- holm.
4 sept.	—	Bruksprov, skyddshundar — Stock- holm.
11—12 sept.	—	Utställning, alla klasser — Stock- holm.
25 sept.	—	Bruksprov, skyddshundar — Gävle.
2 okt.	—	Utställning, alla klasser — Gävle. (Datum ännu ej godkänt av S.K.K.)
23 okt.	—	Bruksprov, skyddshundar — Söder- telje.
30 okt.	—	Bruksprov, spår och rapport — Stockholm.

På spår . . .

SKATTMÄSTAREN i Svenska Schäferhundklubben skriver:

— Revisionen av 1937 års räkenskaper är nu avslutad och har räkenskaperna befunnits i bästa ordning.

Efter en sådan förklaring från en skattmästares sida måste ju en ansvarsmedveten människa dra öronen åt sig och vädra att det finns en hund begraven någonstans. Miss-tankarna därvidlag har visat sig vara långt ifrån grundlösa. Närmare ansatta har skattmästaren och revisorerna erkänt att det fiffilats och fuffilats med pengarna, med klubbens surt förvärvade medlemsavgifter. Vid revision har det nämligen befunnits att herr skattmästaren dubbelfört 8 stycken medlemsavgifter och realiter har ett belopp av kr. 48 att fordra av klubben.

För att här i tidningen stämpla herr Janssons karaktär och handlingssätt, kan vi tala om att skattmästaren gått till revisorerna och på sina bara knän tigt och bett att få slippa ta emot dessa pengar.

Och revisorerna har därvidlag icke aktat för rov att bifalla denna titulus Janssons begäran.

Alltså, skattmästaren slipper ta tillbaka pengarna.

— — —
Men vad har då skett?

Jo dessa 48 kr. har med revisorernas medgivande done-rats såsom en grundplåt till ett vandringspris. Och för att få priset än mer förnämligt har skattmästaren tagit fram sin egen krokodilskinnsplånbok och skjutit till en del sedlar dessutom. Och nu har klubben fått *Jerry J:ors vandringspris 1938* för rapporthundar i ungdomsklass.

Meningen med priset är att stimulera till större deltagande i (r)apporthundstävlingen, som kommer att gå i vår. Det är bäst att börja rapportträningen med detsamma. Priset är lockande. Skall vi våga kalla det ... Janssons Frestelse?

— — —
Den anrika blekingemetropolen Karlskrona, som alltsedan Karl XI:s tid varit en samlingsplats för havets spårhundar, och där generation efter generation av flottister fått slita hund, ja t. o. m. fått smaka den niosvansade katten, där linförigheten har urgamla anor i Europas längsta rep-slagarbana, skall det nu också bli ordning på schäferhunds-rörelsen.

Intresserat hundfolk har slagit sig tillsammans och beslutat bilda en avdelning av Schäferhundklubben. Ansökan om att få bilda avdelningen behandlas på styrelsesammanträdet för en månad sedan, och eftersom det fanns namn med bland initiativtagarna, som har riksbekant klang inom hundvärlden, bifölls begäran omedelbart. Nu är Karlskronaavdelningen ett faktum och medlemsantalet har redan passerat 20-strecket.

Ordförande och korresponderande ledamot är statspolis-man Albin Johansson, Trossögatan 10, Karlskrona.

— — —
Gävleavdelningen ... nej, förlåt Gefle vill avdelningen själv stava ... hade icke mindre än 1.487 betalande åskådare i Furuviiksparken vid träningstävlingen den 23 jan. Och dock regnade det. Vandringspriset man tävlade om, Furuviikspokalen, är en elegant sak i äkta silver värd 150 kr. Pokalens adress är för detta år Sundsvall, ty den erövrades av B. Eriksson med Tre Sangs Häxan.

Avdelningen i Gefle omvalde på senaste ord. sammanträdet ordförande och sekreterare. Till skattmästare valdes reklamartist V. E. Danielsson.

— — —
Det är ganska intressant att se vilka hundar man använder som draghundar. I Furuviiksparken fördelade sig vid träningstävlingen de deltagande hundarna på följande raser: schäfer 30, vorsteh 7, setter 1 samt schäfer-samojed (bland-ras) 1. Samtliga vorstehundar voro från Borlänge.

Visserligen var det en schäferhundsorganisation, som stod som inbjudare, men det är dock påfallande att man inom draghunds-rörelsen icke som inom travet har någon »kallblodig nordisk ras» (obs. ej mordisk), utan att den — om vi får använda hästterminen — varmblodiga schäfern förefaller bäst lämpa sig såsom »till typ och hårlag fullt vinterhärdig ras».

— — —
Vår vän Dominick, som inte bara lär oss hur vi skall sköta våra hundar, utan också passar på att studera våra förhållanden, är speciellt intresserad av den svenska draghunds-rörelsen, som enligt hans förmenande har mycket att lära ut åt sydligare hundfolk.

Men Dominick höll på att sätta våra experter på det hala. Han ville ha reda på hur man beräknar hundarnas dragkraft, hur punkans släpfriktion ställer sig vid olika backlut, hur pass stort motstånd mot den framdrivande kraften föret gör under olika väderleksförhållanden o. s. v. Herrar Sandstedt, Claesson m. fl. sitta visst hemma om kvällarna, studerande friktionskoefficienter och lutande planets princip, m. m. i den högre matematiken.

Tankearbete är nyttigt...

Ett ömtåligt problem

En inblick i de psykologiska förutsättningarna för blindhunds rörelsen — Hunden kan göra den blinde nära nog »seende» i trafiken — Prestationerna som blindhundarna gör är underbara...

MÅNGA TYCKTE DET VAR djärvt, ja inte långt ifrån gränsen till fräckt, när vår kursinspektör, tjänsteman Eric Sandstedt på nyåret resolut travade upp till socialministern och överlämnade en skrivelse med anhållan om utredning huruvida icke hundskattemedlen skulle kunna användas till anläggande av en statlig utbildningsanstalt för kriminalhundar och blindhundar. Det djärva låg inte i anhållan, vilken var utomordentligt saklig och väl stilsiterad, utan i att herr Sandstedt gjorde framställningen i sitt eget namn, icke i klubbens eller någon annan organisations.

För dem som närmare känner till förhållandena, och är insatta i att det kan finnas kohandel i politik och kovändningar i hundklubbsliv, var det dock mer en befrielse att det fanns en modig man, som tog saken i egna händer. Givetvis hade klubben tidigare utforskat hur blindhundsfrågan låg till. Men att få fram en skrivelse i klubbens namn skulle ha nödvändiggjort anlåtande av den nådiga tågordningens kanaler. Och då hade det sannerligen inte gått med flygpost.

Att blindhundsfrågan väntar sin snara lösning, vet vi alla. Det finns i Stockholm endast en enda blindhund, och den är ju i dessa dagar föremål för uppmärksamhet från många håll. Blindorganisationerna har haft ögonen på saken och även skickat folk att studera i Oslo.

Schäferhundsklubben har emellertid införskaffat utförliga upplysningar ifråga om blindhundar. Vi har fått den tyska blindhundsinstruktionen, herr Sandstedt har studerat saken i Tyskland, styrelsen fick av herr F. Dominick vid hans senaste besök en ingående lektion samt en intressant utredning av de psykologiska faktorer blindhundsproblemet bygger på.

Utbildningen av en blindhund går till så, att den först får genomgå ett speciellt appellprogram. Visar den sedan mycket goda egenskaper, fortsättes blinddressyren. Den sker naturligtvis först tillsammans med seende människor. Hunden lär sig sålunda bl. a. att aldrig passera en gata var som helst utan endast vid vissa ställen, vidare stannar den omedelbart och sätter sig när den träffar på ett trappsteg eller dylikt. När trottoaren tar slut markerar hunden alltså detta för sin herre genom att stanna, varpå den blinde får söka sig fram med käppen. Det är en oerhörd massa övningar som en blindhund är med om innan den blir perfekt, men sedan gör den också sin blinde husse praktiskt taget seende. Det finns blindkartor över de större städerna utomlands, där gatorna äro markerade med upphöjda linjer. Med en sådan karta om halsen och med hjälp av den blinddresserade hunden kan en blind person ta sig fram överallt. Under kriget fanns i Wien 5.000 blindhundar och säkert är att Tyskland vid behov skulle snabbt kunna få fram en oerhörd mängd blinddresserade hundar.

Som blindhundar duger *endast schäfer*, anser hr Dominick.

Blindhundsutbildningen är en allvarlig historia, som bär på en viss tragik. Någon skulle nästan våga använda ordet offer. Hundarna födas upp i en statlig hundgård. Man har i Tyskland tvenne sådana anstalter. Där tränas hundarna, men man går in för en utbildningsmetod som tar sikte på att hunden aldrig fäster sig vid någon människa.

Så kommer den blinde till utbildningsanstalten och får ta ut en hund. Han matar den, sover med den, går ut med den — hunden får fästa sig vid honom. Så tränas hund och

När herr Sandstedt får som han vill...



Hundägaren: Ja undrar om ja skulle kunna få den här jycken litet statligt uppföstrad — han skäller så hemskt på alla uniformer. (Göteborgs-Tidningen)

blind samman. Det är en omsorgsfull procedur, till vars enskildheter vi kanske skall återkomma i annat sammanhang.

När man tänker sig in i saken, förstår man att blindhundsfrågan, som är av utomordentlig betydelse, och blir viktigare ju mer trafiken växer och försvåras i våra stora städer, bör läggas under statens kontroll. Det gäller ett barmhärtighetsverk som fordrar mycket delikat behandling. Utbildningen för sådan tjänst bör icke drivas utan statligt övervakande eller säkra garantier på annat sätt.

Eric Sandstedts bästa idé i sin skrivelse är den om disponerande av hundskattemedel för uppgiften. Som det nu är går hundskatten till ändmål som hundsport eller hundavel icke har någon nytta av, medan t. ex. — för att ta ett jämförbart fall — bilskatten tas ut såsom en ren vägskatt att användas för vägbygge och vägunderhåll. Vi hoppas att denna inlaga väcker myndigheterna till medvetande om behovet av statligt stöd — gärna också statligt kontroll — av dressyren för de hundraser som det moderna samhället har den största nyttan av, hundar som kan vara människan till hjälp och nytta, skydd och vägledning, av i främsta rummet den hundras som ensam förmår lösa de mest kvalificerade uppgifterna — Schäferhunden.

Nordisk Schäferhunds utställning

Under år 1938 kommer en nordisk utställning för Schäferhundar att anordnas i Köpenhamn.

Niggys Syn På Saken

Eller två stockholms-
fröknars äventyr
i Gävleterrängen

MIN ÅSIKT OM DRAGHUNDSUPPVISNINGAR visade jag tydligt nog den 23 jan. Vad i all världen skall det vara bra för att först knoga upp för väldiga backar med 27 kilo sand och sedan knoga ned med sanden på andra sidan? Annat hade det varit om det varit mat i pulkan, som vi kunnat förtära där uppe och samtidigt tagit tid på oss att beundra utsikten.

Nu har jag blivit ombedd att berätta om tävlingen i Furuvik. Först blev man förklarad vara »prima liv» av veterinären, varefter vägning vidtog, antagligen för att konstatera hur mycket man ökat av all julmaten. I mitt fall blev det 1,5 kilo. Som straff för ökningen, fick jag draga lika mycket mer sand.

Vi körde fram till startlinjen. Speakern talade om, att jag och Matte voro Stockholmsdamer, varvid Matte passade på att omedelbart efter detta meddelande sätta en rova på släta marken. 15 sekunder kvar — gå. Jag vet nog att jag ser ganska bra ut med min svarta päls mot den röda skakeln. För att höja effekten stack jag ut min röda tunga, men det var egentligen mest för att jag skulle kunna få tillfälle att räcka ut den åt kamelen, när vi passerade honom. Jag gick snällt och lydigt så länge vi voro inom synhåll för publiken, men så fort

vi kommit in i skogen och det började med uppførsbackarna, stannade jag. Matte lockade, till att börja med vänligt. Jag viftade vänligt tillbaka med svansen, Matte lockade mindre vänligt på mig, jag viftade inte alls med svansen. Hon måste köra tillbaka och hämta mig och lyfta pulkan uppför hela kullen. Efter vilken prestation Matte faktiskt verka' åtskilligt matt. Därefter kom en nedförslöpa och jag visade mig synnerligen tillmötesgående genom att draga pulkan nedför denna, men så kom återigen en uppførsbacke.

Med en bestämdhet, som är kännetecknande för mitt kön, stannade jag. Denna gången lät jag Matte ta och lyfta mig framåt några steg och putta ned mig så djupt i snön att jag fick fotfäste, sedan fick hon plocka fram sina skidor som fastnat i smågranarna och gå tillbaka och lyfta pulkan upp till mig. Så höllo vi på hela tiden i en stilla strid. Jag stretade emot så mycket jag någonsin orkade och Matte lyfte så mycket hon någonsin orkade. Man kan ju känna sig antik i benen när man är tik och har anor. Så fort det gällde att draga nedför visade jag mig däremot synnerligen tillmötesgående.

När Matte lyft mig och pulkan i precis två timmar och jag hjälpt henne i nedförbackarna i 9 minuter och 11 sekunder, voro vi tillbaka i mål. Sista stycket sprang jag i jämbredd med Matte och såg söt ut. Konditionen var vad mig beträffar så prima att veterinären påstod, att jag inte arbetat alls, och att jag inte var svettig en gång. — Dagen efter var det jag som var pigg som en mört medan Matte... Hon hade naturligtvis velat ha det tvärtom.

Men snälla banchefer: Om ni märker att jag anmäles till någon mer tävling, så var snälla och lägg banan i en lagom jämn utførsbacke, ty det är i alla fall synd att min Matte skall behöva slita så hårt. (Hon har ju nog med sekreterarposten att dras med — sättaren anm.)

Matte påstår, att jag har dabbat mig så, att jag aldrig mer kan visa mig inför djuren i Furuvik. Det är väldigt tråkigt, ty nog hade det varit bra roligt att få se den där kamelen ännu en gång.

Och kan ni tänka er, det där fina priset som jag fick för min prestation på tävlingen, det har Matte satt på hyllan bland *sina* privata priser!

A.-G. S.



Tävlingarnas nestor Ugo von Segebaden startar för att ge sig ut på den krävande 20 km.-banan. Segerekipaget i tvåspansloppet.

Tre Sang "gick hem" i Gävle

KAMELEN FATIMA STRÄCKTE på sin långa hals och undrade vad det var för slags hundliv, när Svenska Schäferhundklubben Gävleavdelning den 23 jan. satte igång med träningsstävlingar med ett fyrtio-tal fyrbenta dragare. Vädret var allt annat än lovande men ändå var det svart med folk i Furuviksparken. Att loppet var ansträngande framgår av vår skildring, författad av det ekipage som enligt egen uppgift placerade sig på jumbo-plats, men så vitt vi kan se hade en pulka efter sig i mål. Nåja det kan ju inte gå så fort när man skall ha kamera och skrivmaskin med sig och göra referat under vägen!

Uppvisningarna blev ju en triumf för Kennel Tre Sang, som vann allt som dess hundar fick slåss om. I övrigt blev resultaten, (första namn ägaren, andra föraren):

Klass D, 20 km.:

1) Fox m. fl., N. Lundqvist, fru M. Sergén, 2.01,40; 2) Lill-Tasso m. fl., G. Wikner, d:o, 2.02,12.

Klass C, 1-spänn, 20 km.:

1) Tre Sangs Häxan: B. Eriksson, Sundsvall, d:o, 2.41,34; 2) Tre Sangs Buster King: S. O. Eriksson, Sundsvall, d:o, 2.47,10; 3) Fjällvargens Rinty: G. E. Stenberg, Stockholm, d:o, 2.52,40; 4) Nalle: N. Markhaen, Falun, Björn Olsson, Falun, 2.56,06.

Klass C, 2-spänn, 20 km.:

1) Kickan av Snöån och Kavat: U. von Segebaden, Säter, d:o, 2.58,29.

Klass B, 20 km.:

1) Vilja: H. Larsson, Borlänge, V. Olsson Borlänge, 2.23,00; 2) Sessan: B. Karlsson, Borlänge, A. Johansson, Borlänge, 2.29,45; 3) Troy: H. Erlandsson, Borlänge, d:o, 2.32,35; 4) Raggi: H. Larsson, Borlänge, N. Fredriksson, 2.34,25; 5) Jack: O. Törnberg, Borlänge, R. Törnberg, Borlänge 3.01,30.

Klass A. Nybörjarklass, 10 km.:

Damer:

1) Vita Tassen: U. von Segebaden, Säter, fröken I. von Segebaden, 1.43,16; 2) Niggey Girl: fröken A. G. Sellman, Stockholm, d:o, 2.09,11.

Herrar:

1) Lord: A. Eriksson, Upplandsbodarna, H. Westerlund, Upplandsb., 1.18,58; 2) Armé Abbas: Arméväsendet, I. 13, Falun, H. O. A. Johansson Falun, 1.27,11; 3) Bobbie: T. Pettersson, Sundsvall, d:o, 1.29,01; 4) Silva Vorsteh: H. Larsson, Borlänge, d:o, 1.36,30; 5) Silva: G. Wikner, Simeå, I. Hallkvist, Simeå, 1.49,25; 6) Volf: I. Sundvallson, Järvsö, d:o, 1.49,50; 7) Lorrle: Bror Jansson, Upplandsbodarna, d:o, 1.57,25; 8) Tjappo: B. Hellström, Gefle, N. Alm, Strömsbro, 1.59,20; 9) Lady: E. Klockar, Gärdskär, d:o, 2.16,45.

28 hundar i tävlan

Rekord för Göteborg

REKORDELTA GÅNDE VAR DET i Göteborgs-avdelningens vintertävling, som gick av stapeln i trakten av Hagsbo och Järnbrott utmed Särnöbanan den 27 febr. Icke mindre än 28 hundar hade mött upp till tävlan, 9 startade i segrarklass, 4 i öppen klass och 15 i nybörjarklass.

Bedömningen skedde i tvenne ringar och trots att man forcerade tävlingstakten så mycket man kunde, hade det hunnit bli mörkt innan de sista proven voro klara. Först vid niotiden på kvällen var programmet avklarat. Samtliga hundar blevo godkända och resultaten blev i genomsnitt mycket goda.

Resultatlistan fick följande utseende:

De två snabbaste på enspanns 2-milsbanan, nr. 3. S. O. Eriksson med »Tre Sangs Buster-King» som följdes åt större delen av banan av brodern nr. 5. B. Eriksson med »Tre Sangs Häxan». Utrustningen är som synes prima för båda Sundsvallsbröderna.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN

Ordförande: Avdelningschef Helge Scholander, 31 Krukmakareg., 2 tr., tel. 42 30 39 och SE samt 41 54 34 efter kl. 19.

Sekreterare: Fröken Anna-Greta Sellman, 18 Styrman-gatan, 2 tr., tel. 60 80 04.

Skattmästare: Telegraftjänsteman Hjalmar Jansson, 39 Bondegatan, 3 tr., tel. 40 33 18.

Klubbens adress är: Svenska Schäferhundklubben sekreterare Fröken A.-G. Sellman, 18 Styrman-gatan, 2 tr., Stockholm.

Gävleavdelningens adress är: Svenska Schäferhundklubben Avd. i Gävle m. omnejd, Fredriksskans, Gävle.

Göteborgsavdelningens adress är: Svenska Schäferhundklubben Göteborgsavd., Box 11, Mölndal.

Karlskronaavdelningens adress är: Statspolisman Albin Johansson, Trönögatan 10, Karlshamn.

Södertäljeavdelningens adress är: Polisman Ernst Lövgren, Dalagatan 9, Södertälje.

Segrarklass: 1) Tell, Georg Karlsson, 277 poäng, 2) Gracie, Egon Törnberg, 271½, 3) Buck, H. Schoultz, 257½, 4) Troy, H. Andreasson, 245, 5) Aja, A. E. Ström, 244½, 6) Key, E. Dahlgren, 243, 7) Lobo, Morgan Engström, 241, 8) Katja, Erik Hansson, 217, 9) Bambi, Axel Juhlin, 196½.

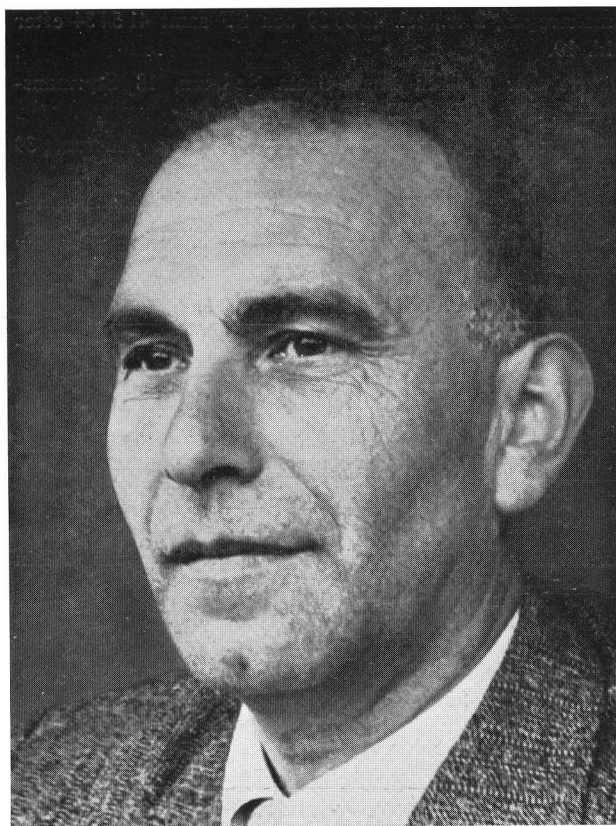
Öppen klass: 1) Risko, Enar Johansson, 249 poäng, 2) Zenta, I. Abrahamsson, 209, 3) Carrie, E. Martinsson, 176, 4) Erro, I. Andersson, 172½.

Nybörjarklass: 1) Vikunja, H. Andreasson, 216½, 2) Tuttsy, Axel Juhlin, 213½, 3) Kim, E. T. Andersson, 210½, 4) Sacco, Osborn Johansson, 197½, 5) Troy, Anders Wikström, 188½, 6) Lady, Ph. Pettersson, 168, 7) Brio, Emil Eriksson, 167, 8) Firpo, Arnold Johansson, 151½, 9) Priiffe, Bror Svensson, 144½, 10) Lady, Ch. Bovall, 141, 11) Tarzan, G. Backer, 139, 12) Key, Erik Wiberg, 128, 13) Varro, Tor Johansson, 126½, 14) Fritzy, Nap. Johansson, 125, 15) Troy, Erland Bengtsson, 86.



Med Tonvikt

Vad hände i hund-
världen 1937 i
Tyskland?



Aktuellt ansikte — allas vår vän Dominick.

Till Tyskland

med

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBEN

Sommarsäsongens stora evenemang blir Schäferhundklubbens sällskapsresa till Berlin i midsommartid. Som tidigare meddelats kommer denna resa att inklusive upehållet i Berlin kunna genomföras för en mycket billig penning så att var och en, som vill se och lära och studera, inte endast hundar och dressyr, utan också tyskt liv och kynne och Tysklands huvudstad utan att resekostnaderna bli betungande för plånbokens resurser. Prisets exakta belopp blir givetvis beroende på anslutningen till resan, men under inga förhållanden överstiger den 130 kr.

Medlemmarna uppmanas att till årsmötet den 5 april komma med förslag och önskemål så att detaljerna kan fixeras med det snaraste. Preliminärt har avresan satts till den 23 juni. I Berlin inkvarteras resenärerna hos tyska hundsportsmän och deras familjer. Utom uppvisningar med hundarna kommer Fritz Dominick att ordna med rundturer i Berlin och besök på historiska och sevärda platser i omgivningarna.

Får vi be om de första anmälningarna på årsmötet.

HELA KENNELLIVET OMORGANISERADES mycket genomgripande under 1937. Redan i början av året fastställdes att alla jakthundsraser skulle utgå ur Riksförbundet för tyskt hundväsen (RDH) och ingå i jägarnas riksförbund, med riksjägmästaren såsom ledare. På detta vis delades ju den kynologiska världen i tvenne delar, som icke på något sätt äro beroende av varandra. Visserligen äga ju fortfarande dessa jakthundar tillträde till de allmänna utställningarna men genom uppdelningen har dock särskilt på de mindre platserna kennellivet minskat i effektivitet.

Kort efter denna omorganisation bestämdes att alla de återstående raserna inom RDH skulle underställas tyska smådjursuppfödningen såsom en särskild Reichsfach-grupp med egen juridisk ansvarighet och finansiell självständighet. Då vi nu skulle tillhöra detta riksförbund hade ju alla väntat att vi skulle komma att tillhöra den djuruppfödande delen av lantbruksorganisationen men denna förhoppning uppfylldes icke. Hundarna tilldelades sporten. Rikssportledaren hade visserligen försökt ordna det så bra som möjligt för oss och vi äro honom mycken tack skyldig för hans omsorg men de andra sportorganisationerna ha icke erkänt hundsporten såsom likabärrättigad. Nu är alltså som ovan påpekats de återstående delarna av RDH tilldelade tyska smådjursuppfödarna. Den kynologiskt inställda allmänheten var icke till att börja med särskilt nöjd med detta arrangemang och man måste ju medgiva att dessa smådjursuppfödare ha helt andra mål än hundarnas förespråkare. Deras avelsmål är ju ofta mjölk, kött, ull, skinn m. m., med andra ord de äro inställda på helt andra produkter än hunduppfödarna, vars uppgift ju ligger på ett helt annat plan än de ovan uppräknade. Dr. Roesebeck påpekar för medlemmarna i Fachschaft Für Schäferhunde att dess utträdande särskilt medför att brukshundarna komma i främsta linjen, något som ju alltid varit ett önskemål bland schäferhundfolket. Genom denna anordning har staten visat sitt intresse för brukshundarna och vi kunna nu — säger Dr. R. — vara stolta att med vår sport kunna tjäna ett statligt ändamål.

Den nya presidentens namn är Karl Vetter.

De stegrade anspråken på brukshundsegenskaperna gjorde att en del ändringar måste göras i den nya prövningsordningen. Denna omändring hade redan delvis ägt rum under senare delen av året men då den icke fått någon definitiv utformning kunna vi icke här ingå på någon detaljgranskning. Under förra sommaren infördes i vårt Fachschaft uthållighetsprövningar dels för ungdomar dels för äldre. Dessa uthållighetsprövningar visa på ett praktiskt sätt hundarnas hälsotillstånd och deras kroppsliga prestationsförmåga, något som icke ens en grundlig veterinärundersökning kan ge oss. (Den svenska motsvarigheten torde vara draghundarna.) Dessa uthållighetsprov giva oss tillfälle att pröva temperament, hårdighet, lydnad och trafiksäkerhet hos våra hundar. Även nattövningar ha ingått i dessa prov och bidra till att fullkomna hundarnas utbildning. Ingen hund kan godkännas såsom brukshund som icke enligt detta ords innebörd fullständigt förtjänar denna benämning. Bruks-hundskännetecknet måste verkligen vara så att dess bärare verkligen är värdig det, genom en god karaktär och

På Brukshundarna

Schäfer främst bland 1,900
utställda hundar på
Riksutställningen.

goda arbetsprestationer. Under året har en stegring i de utbildade hundarnas antal ägt rum. 1.670 prov ha avlagts av sammanlagt 6.526 hundar, vilket innebär en förhöjning med 737 hundar mot föregående år.

Utställningarna under år 1937 ha särskilt betonat brukshundarna, vilket innebär att det stora flertalet av våra hundar varit godkända brukshundar. Man har fått det intrycket att blott de bästa hundarna visats på utställningar, ty betygen M (bristfällig) och O (utan pris) hava sällan förekommit. Rikssegerutställningen i München blev en stor succés. Utställningen hade titeln v. Stephanitz minnesutställning. På denna utställning erövrade icke mindre än hälften av de utställda hundarna högsta betyget, varav framgår det goda materieleet. Utställningen omfattade 1.900 hundar, därav c:a 16 % schäferhundar.

Bland skyddshundarna av sex raser blev segraren en schäfer, med stor marginal över alla de andra skyddshundraserna. Beträffande kryptorchism (utan testiklar i pungen) har professor Stang i Berlin och docent Koch i München gjort vittomfattande undersökningar. De hava fastställt att detta fel nästan alltid berott på de s. k. recessiva eller fördolda arvsanlagen, det vill säga att blott sådana djur kunna visa dessa sjukliga arvsanlag när bägge deras föräldrar äro behäftade med dem. För det mesta äro blott föräldrarna bärare av dessa arvsanlag men kunna själva vara normala och friska. Nu vet många uppfödare att icke alla hanvalpar i en kull kunna vara belastade med detta fel. I en valpkull förekommer det att bland 4 hanhundar ofta endast en är kryptorchid. Man måste likväl förutsätta att flertalet av de till synes friska syskonen hava den sjukliga nedärvningen. Ofta äro även tikarna i en sådan kull ärftligt belastade. Man kan naturligtvis icke på dem konstatera något fel, men man kan dock antaga att arvsanlagen förefinnes. På det viset kan man förklara den hastiga spridningen av kryptorchida hundar, en spridning som nästan tager samma omfattning som en rullande snöboll. Beträffande vår ras uppträder detta fel inom vissa bestämda gränser, medan den hos andra raser har tagit en sådan betänkelig spridning att det påstås att ända till 90 % av hundarna äro angripna därav. Botemedlet torde dock kunna uppnås genom rashygieniska medel d. v. s. eliminierandet av arvsbelastade djur från all avel. Även beträffande frågan i vilken ålder testiklarna skola förefinnas i pungen hava vi nu erhållit en vetenskaplig förklaring på.

Enligt de erfarenheter dr Kock gjort inom olika raser kunna testiklarna finnas i pungen i slutet av andra lev-

Bildfilm från Eric Sandstedts Tysklandsresa sommaren 1937. De närvarande vid februarisammanträdet känner nog igen bilderna uppifrån och ned: kursinspektören i tysk sammanbiten energi — fru Sandstedt visar hur hög den nya hindermuren av tegel är — fru Sandstedt med en av ledarna för Grunau-anläggningen — På väg ut från »mörka källaren» där hundarna tränas att ej bli rädda för figurant i mörker — längdhoppsgruppen med markeringsribbor — tyska hundgubbar i Hamburg.



nadsveckan, normalt omkring 10 dagen. I de stammar som icke äro ärftligt belastade måste ovillkorligen testiklarna förefinnas senast i 7:de veckan. Då de komma senare måste det anses onormalt.

Jag har — säger Dr. R. vidare här ovan berört en del avelsfrågor och jag vill alltså beträffande övriga fatta mig kort. Att vi måste eftersträva en utbredning av blodsbasis behöver jag icke här särskilt betona. Högavelslinjerna skola i form av mellanavel blandas med annat blod. Redan förutsättningen för detta är att de för mellanaveln använda djuren själva äro hårda brukshundar och att de även medför dessa avelsanlag i sin arvs massa. Om man vid mellanavel använder s. k gammalt blod (hundstammar vilka ej någon längre tid varit föremål för förädling) spelar icke så stor roll. Att endast använda gamla stammar till avel kan man icke heller rekommendera, ty det skulle ju endast föra därhän att alla de mål vi under årtionden uppnått skulle vara av noll och intet värde. Denna tidigare avel med gammalt blod har infriat den förhoppning vi ställt, att få fram bra brukshundar med bra karaktär. Vi måste även vara försiktiga med mellanaveln, ty vi kunna ju naturligtvis med denna även få in blod med andra arvsanlag vilka vi under årtal försökt eliminera. För att lyckas behövs det icke blott blick för aveln utan ock rätt använd inavel, förständig familjeavel o. s. v. God kropps-konstruktion, hälsa till kropp och själ är och förblir det viktigaste.

H. S—r.

Vad vet ni om Spej?

BLAND DEN YNGRE GENERATIONEN schäferhundsintresserade är Champion Alex Spej av Ekbacken en saga, som man hört men inte har några detaljer om. Kanske menar några att många av Spej-historierna är överdrivna och att den glans som omger Sveriges första skyddshundschampion blott fått sin nimbus genom ancienitetens patina. Att folk f. ö. vet så litet om Spej, beror på att Eric Sandstedt själv numer så sällan talar om sin märkliga »filmhund».

Vi som känner Spej kan intyga att Spej var »århundradets hund». Ärligt talat var han ju vida överlägsen sin hussé. Han gjorde svanhopp från broar, han släckte tändstickor, han rökte pipa, han hämtade Husses hatt och rock när han ville gå ut, var ett fenomen på spårning, slagsmål och vattenarbete. Från att från början ha varit en »bondhund» utan alltför märkliga anor, arbetades han upp att bli en av de bästa hundar ifråga om apell som någonsin funnits. Men det man mest minns var att Spej var en sällskapsmässig hund, rolig att ha i rum. Det var något nästan mänskligt med honom. Satt vi några stycken och pratade, hade vi känslan av att han hörde på och ville vara med och blanda sig i resonemanget. För övrigt var han lat och lustig, när Husse inte var med. Han löd ingen annan än Sandstedt och när någon annan skulle ut med honom, hittade han på tusen sätt att maska eller »spela bus».

Närmare får vi höra om Spej den 5 april på årsmötet, där vi får se Spej i hans glansroll tillsammans med »Fyrtornet och Släpvagnen». Filmen, som iordningsställd av Eric Sandstedt och vår ordförande blir något alldeles extra ifråga om hundliv. Efter föredraget och förhandlingarna blir det i Filips konditori gemensam thésupé à kr. 2:50 för klubbmedlemmar och deras anförvanter, samt kr. 3 för övriga gäster.

Schimmel finner ett spår

Världens bästa polishund, som klarat upp åtta mordgåtor och ett tre veckor gammalt spår.

FÄR VI LOV ATT presentera... »Schimmel», världens bästa polishund. Åtta mordgåtor har han löst under sin åttaåriga levnad. Världsberömd blev han när han, sedan alla andra polishundar (och poliser också vad den saken anbelangar) misslyckats i att finna ett spår, lyckades avslöja barnmördaren Seefeldt.

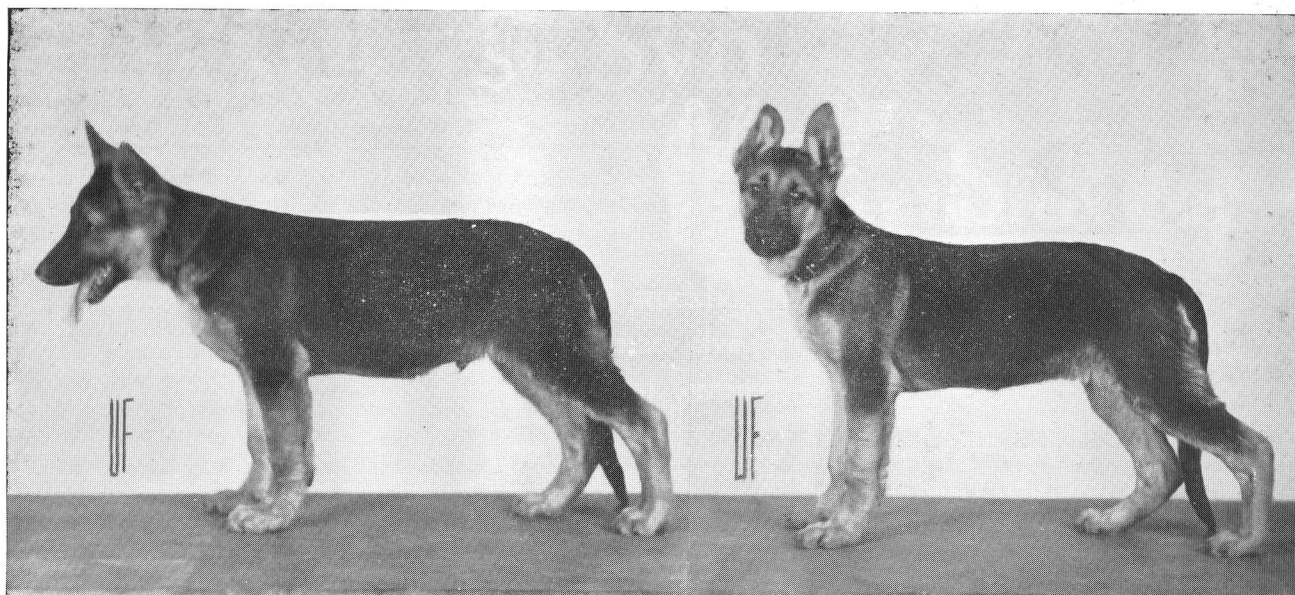
Det originella med »Schimmel» är att hans päls är gråvit, en färg som är mycket ovanlig bland schäfrar, även i Tyskland. Ehuru han är »anställd» som polishund hos berlinspolisen, för han ett privatliv som andra hundar. Han bor hemma hos sin husse, chefen för kriminalpolisens tjänstehundsavdelning Paul Böttger. Hundpiska och koppel används inte för »Schimmel», som är mycket arbetsvillig och hoppar av glädje när husse kommer med halsbandet — ett tecken på att han får gå ut och arbeta. Han får sina måltider på bestämda tider och hans älsklingsrätt är ... pepparkakor.

Statistiken visar att de tyska polishundarna klara upp 27 procent av de kriminaluppgifter man förelägger dem, en procentsats som ingen annan nation någonsin kommit i närheten av. När det gäller att söka efter vilsekomna, har resultatet varit nära nog hundra procentigt. Sedan 1928 har Berlinspolisens hundar haft att söka rätt på trettio saknade personer och i alla trettio fallen har de saknade återfunnits. Men ingen uppgift har varit svårare än den »Schimmel» löste i Seefeldt-gåtan.

Ett barn hade försvunnit. Man antog att en fruktansvärd förbrytelse förelåg, sedlighetsförbrytelse eller lustmord. Men utan att man fått tag i offret, kunde ingen bevisning förbringas. Under tre veckor sökte polisen förgäves och många hundar sattes på stövning. Efter tre veckor lånades »Schimmel» från Berlin och trots att så lång tid förflutit och så många andra spår borde ha förvilat, gick »Schimmel» rakt på platsen mitt i djupaste skogen, där mördaren grävt ned liket efter den mördade gossen, och fann det, fastän det var nedgrävt 47 cm. under marken, och dessutom grästuvorna var lagda så fint att intet mänskligt öga kunde se märken i marken. Utan »Schimmels» ingripande hade aldrig gåtan blivit löst och denne farlige förbrytare överbevisad.

»Schimmels» spårsinne är så utvecklat, att han kan skilja ett spår från ett annat, om blott tidskillnaden mellan spårens utläggande varit tre minuter. Här kanske vi skall inskjuta för de nyare medlemmarna att sagan om att en hund går efter en människas eller ett föremåls »individuella lukt» för länge sedan är vederlagd. Hunden har en uppfattning av avtrycken i marken, skonomens lukt, även den användas skosvärtans, men alltsammans är en tidsuppfattning. På »spårets» så att säga uttunnande, avdunstande, kan hunden ha en uppfattning av icke att »här har han gått och här har den andre gått», utan »här är det gamla spåret, här det nyare». I fallet »Schimmel» är denna tidsbedömning så utvecklad att han en gång gjorde följande prov.

Ättio tyska domare, advokater och statstjänstemän vandrade av och an i en skog och gjorde spår här och tvärs. Efter tre minuter gick den man, som skulle föreställa »brottslingen» i zigzag över området, och efter ytterligare tre minuter gick hundens förare över området. Nu började det svåraste prov någon hund någonsin utfört. »Schimmel» skulle i detta virrvarr av spår och med tidskillnad av endast tre minuter klara ut saken. Men »Schimmel» brydde sig inte om de andra spåren utan gick raka vägen i det rätta spåret, rakt på sin man.



CITO EXCELSIOR och VILJA EXCELSIOR, 3 mån. gamla, Fallna d. 24/11 37 eft. import. Billo von Hannover SZ 487366 u. import. Languste von Hans Schütting SZ 494806. Valparna äro till salu, de äga ett lugnt temperament och flytande rörelser. Hänv. till frk. Sophie Wolter Grevg. 45 v I, tel. 60 93 57.

Saxhugg i spalterna

DET BÄSTA HOS MÄNNISKAN — det är hunden! är Hasse Z:s vid detta laget riksbekanta slogan. Eftersom det är sannt, som också sagts, att all bildning står på ofri grund till slutet, så har Hasse Z i sin tur fått uppslaget härtill utifrån. Originalfrasen är författad av Fredrik den store av Preussen — eller Friedrich der Grosse, som fröken Wolter skulle säga — och den lyder: ju mer man lär känna människorna — desto mer uppskattar man hundarna.

Har man nu läst tidningarna ordentligt sista tiden, så får man den bestämda uppfattningen, att det finns en hel del folk, som inte lärt känna människorna... ty sannerligen om man kan säga att de uppskattar hundarna. Det är närmast Falkenbergs-olyckan, som spökar.

Låt oss göra några saxhugg i spalterna bland insändarna:

Men vad som i alldeles särskilt hög grad förvånar mig, det är att det kan finnas någon, som kan ta parti för och visa sympati i sådan grad för en ras som schäfern. Jag skulle gärna, om Edert utrymme det tillåte, vilja dra fram en hel del exempel på denna ras' otillförlitlighet. Den är helt enkelt mera v arg än hund. Och jag beklagar livligt att jag ej är så förmögen, att jag kunde uppköpa alla schäfrar som finns i det här landet och avliva dem alla för att få rasen utrotad.

Insändaren ifråga fick under kommande dagar många anledningar att förvåna sig, ty för en gångs skull har schäfervännerna inte dragit sig undan utan visat moraliskt mod att ta sina skyddslingar i försvar, just vid en tidpunkt, då det verkligen behövdes ett ord i rättan tid. Här några varmhjärtade ord:

Den som skriver dessa rader, känner det som en samvetsplikt att uppträda till försvar för den trognaste och käraste vän. Blott ett bevis på en schäfers egenskaper.

På slagfältet vid Verdun låg bland döende en man, som ännu var vid liv. En schäfer, Roland hette den, märkte mannen och satte sig intill honom, tjutande i tre dagar för att tillkalla hjälp. Slutligen blev han hörd och mannen räddades. Han och Roland blevo oåtskiljaktiga och de trognaste vänner. Jag lärde känna båda en gång i München 1922.

Anfall och försvar. Här ett anfall i känd stil:

Schäfern är halvild och man kan icke önska högre än att få bort dessa kreatur från trafikerade vägar och i hemmen. Ty tänk så många nobla och ädla raser av hundar det finns! Emot just schäfern!

Och ett försvar:

Svårligen torde kunna uppvisas ett väsende med så vackra och betydelsefulla karaktärsdrag som schäfern. Och utom troheten och klokheden måste man också uppskatta schäfers smidiga, vackra kroppsbyggnad, dess renlighet, dess livliga sinne, dess djupa, trogna ögon, allt förtjänt av varmt liv.

Ett ömtåligare kapitel kommer man in på, när insändarna går i nedanstående tonart:

Det skulle vara glädjande om det kunde bli utrett att fallet Falkenberg ej härledde sig från en schäfer.

Nu får det anses klarlagt att den bitande hunden i Falkenberg ej var renrasig. Men även den bästa schäfervän kan inte glädja sig för den skull. Utställningsdomare och uppfödare må motsäga oss, men hundens utseende betyder inte allt. Ren ras eller blott en droppe schäferblod, det är inte detta som är huvudsak, när man talar om hundägarens ansvar. Det väsentliga är nog att den hundägare som inte valt sin hund med omsorg eller velat kosta på sig vad en god hund kostar i inköp, den har heller ej kostat på sig tid att sköta och fostra sin hund.

Och därför anser vi att ett klokt inlägg är:

Jag befarar att signaturen »C. S—bg» blivit »spökrädd» för den förnämliga schäferhundsrasen. Kom ihåg ordspråket: Sådan herre sådan hund!

Och nästa insändare löper linan ut och kommer till sak, när han säger:

Fram för inspektör Sandstedts förslag om obligatorisk dresstyrkurs för influata hundskattemedel.

Om vi så till sist kommer till fall, där schäfern efter vanligheten blir orättvist bedömd och får sota för andras brott, så ger oss Ivan Oljelund i »Mitt hundliv» i Sv. D:s söndagsbilaga ett exempel:

Hau (en hund vid namn Pelle) och järnhandlaren svarta spets hade rivit två får på en expedition till en grannby västerut efter älven. Ingen fick någonsin reda på vilka som bitit fåren. Men samma morgon hade diverserhandlaren schäfer varit synlig åt det hållet. Handlaren blev fast och fick betala femtio kronor. Det stod till och med i tidningen. Saiten rann ur Pelles mungipor när han berättade detta minne, som han återkom till flera gånger.

Till sist kommer vi till det viktiga begreppet lojalitet, som varje ansvarsmedveten människa måste känna och förstå betydelsen av. Det är inte rätt av ägare till och entusiaster för andra hundraser att ge sig med i det allmänna skallet, ty antingen är man hundvän, eller också inte. Konstens former äro många, fast dess väsende är ett. Varje hundägare känner endast sin egen ras, och bör inte ge sig på bedömande av vad han inte känner. Därför instämmer vi med den som skrivit i A. B.:

En Sportbetonad Prövningsordning

Endast genom att öka fordringarna får man veta vad hunden kan prestera. Sportbetonade prov skapar arbetsglädje, styrka och uthållighet, som kommer väl till pass för andra uppgifter i brukshundstjänsten. Specialisering nödvändig, men den får inte komma förrän hunden fått allmän träning.

Tysk specialrapport

VISST HAR VI BRUKSHUNDS-ENTUSIASTER en önskan och strävan att få fram vacker kroppsbyggnad, en fulländad exteriör, hos hunden, men vi uppskattar dock allra högst hundens prestationsförmåga. Högre än den yttre formen och utseendet skattar vi hundens förmåga att lösa honom ålagda uppgifter, hans uthållighet och styrka, förmåga att lära och fatta, och de tjänster han kan göra i samhället i olika funktioner.

Man är i allmänhet benägen att anse, att varje rashund utan vidare har de egenskaper man fordrar av en brukshund, ty *ras* medför ärftliga eller naturliga egenskaper — fysiska såväl som psykiska. Men vi vet också att nedärvida egenskaper kan förloras, att de endast förekommer hos enstaka individer, långt ifrån hos alla exemplar, att de goda egenskaperna kan överskuggas av icke önskvärda sådana. Därför vet vi att man inte alltid bland rasädla hundar finner goda brukshundar.

Vårt arbete med brukshundar och vår utbildningsverksamhet är, på några få undantag när, icke självändamål eller medel att uppnå något för stunden ändamålsenligt, utan ett medel att åstadkomma något bestående. Vår drivfjäder är utom arbetet med hunden och den tillfredsställande känslan att ha vunnit hundens tillgivenhet och kärlek också glädjen att kunna se resultat. Hunduppfödning med enbart syfte till form och utseende kan aldrig ge samma tillfredsställelse som de påtagliga resultaten av brukshundsträningen skänker. Målmedvetet arbete utan resultat av påtaglig art är icke naturligt.

Erfarenheten visar nu att de prov vi hittills underkastat våra hundar icke tillfyllest ger oss en måttstock på fordringar man nu för tiden har rätt att ställa på en brukshund. Prövningar, som genomföres av gammal slentrian, kan blott fylla måttet inom en ram, som begränsas av vad man genomsnittligt fordrar av en hund. Prestationsgränsen måste inom en bestämd ram hållas så låg att många hundar kan uppfylla måttet. En sådan ordning tjänar sitt syfte i föreningslivet, emedan den möjliggör att vinna det stora flertalets intresse. Den står emellertid i vägen för vår strävan att istället för en utbildningsnorm skapa en prestationsstandard, d. v. s. den fastställer endast om hunden lämpar sig såsom brukshund eller ej, men visar icke prestationsmöjligheterna inom hela användningsområdet. Vi har därför övergått till att i *speciella prestations- eller resultat-tävlingar ge bevis på våra hundars förmåga och kunnande.*

Vi har helt naturligt därför tvingats att höja prestationsfordringarna utöver ramen av den hittillsvarande prövningsordningen. *Gränsen för kraven har förflyttats uppåt.* Därmed har följt en annan inställning till frågorna. Varje överprövningsordningen stående arbete med hunden för oss nödvändigtvis till att specialutveckla vissa anlag och lämpligheter för olika uppgifter, tvingar oss att utveckla dessa anlag till topp prestationer.

Härmed vill jag icke ha sagt att vi skulle gå in för rekordjakt och stjärnkult, utan blott att vi i vårt utbildningsarbete inriktar oss på att bevisa var hundens prestationsgräns ligger inom olika gebit. Vi siktar på att skapa åt brukshunden nya arbetsfält, att skapa hårda och lugna, uthålliga och arbetsvilliga hundar.

Det är klarlagt att målet för ernående av toppresultat säkrast och snabbast nås genom specialiserad utbildning av hunden med sidosättande av allt som i onödan kan belasta programmet. Men vi vet också att specialutbildningen icke får överdrivas. Vi försöker att trots specialträningen utveckla hundens allmänanlag genom vårt arbete, att träna honom fysiskt och psykiskt, stålsätta honom och skola honom, och först därefter släppa honom på specialiserade topprestationer.

Att träna upp en hund med goda förutsättningar till bestämda uppgifter eller lära honom att utföra vissa saker går förhållandevis fort. För att emellertid göra hunden användbar för praktisk tjänst, där det fordras säkerhet och pålitlighet, samt framförallt göra honom uthållig och arbetsvillig, räcker det inte med dagars eller veckors arbete, utan månader och år av systematisk träning på alla gebit.

Vid träning av kriminalhundar träder (vid sidan av mandressyren) spårningen fram som det viktigaste. Vi fordrar som grundprov att hunden skall klara ett 40 minuter gammalt spår. I våra speciella spårtävlingar kunde vi efter tre års arbete utöka fordringarna från 40 min. till 12 timmar. Förmågan hos hundarna har i dag drivit upp så långt att ett spår av 12 tim. »ålder» med efterförhållanden god säkerhetsmarginal kan klaras upp av våra hundar i varje slags terräng. Det har visat sig att hundar, som tränats på gamla spår, och uppnått en *spårsäkerhet* som för några år sedan skulle hållits för otrolig, när de släppas på färska spår är säkrare än de hundar som endast tränats på friska spår. Metoden att få upp hundarna till sådan förmåga heter: övning, övning och åter övning. Och vi tror att vi ännu blott befinner oss vid början av utvecklingen härvidlag. Ju högre man ställer fordringarna, desto mer åtråvärt blir målet man eftersträvar.

Var ligger då gränsen av hundens förmåga och kunnande? I ett mords uppklarande spelade en hund en avgörande

Angående annonser och klichéer

till tidskriften ring eller tillskriv Lennart Bolmström, Södra Långgatan 4, Hagalund. Telefon Hag. 1112.

roll, då den fann ett lik 6 veckor efter det grävts ned i tät skog. Till följd av ogynnsamt väder måste undersökningarna uppskjutas fyra veckor, men likaväl funno spårhundarna ett andra lik nedgrävt i skogen, oaktat människor förgäves försökt finna någon ledtråd. Här hade alltså 10 veckor förflutit, och dock ledde stövningen till resultat. Ja, var ligger gränsen för hundens förmåga? När vi första gången satte i scen rapportsimning på 2 gånger 300 meter i strömvatten, ansåg erfarna kylologer detta vara att gå till överdrift. En 300-meterssträcka skulle göra hunden schackmatt! Nu har vi lärt oss att se saken på annat sätt. Hundarna klarade båda sträckorna med endast 10 minuters paus vid vändpunkten (en flotte i vattnet) och genomförde simningen i en takt som icke ligger det mänskliga simrekordet långt efter. (Kan vi få veta tiden? — sättarens anmärkning.) Och inte nog med detta! Hundar som varit med om sådant vattenarbete kunde kort därefter med friskt humör ge sig på ett prov av helt annan och lika ansträngande art, hinderlopp med grav av 4 meters bredd och ett höjdhinder av 2,25 meters höjd.

När vi införde »längdhopp» och »höjdhopp» som prov, var olyckskorparna framme med invändningar. Men nu har vi sett att hoppningen i kanske högre grad än något annat prov lämpar sig att öva upp hundens medfödda villighet att hoppa. Vi har fått fastslaget att hopp över höga hinder i utpräglad grad bidrar till att öka hundens arbetsglädje och arbetsvillighet, egenskaper som kan komma till nytta på andra områden. Längdhopp på 6 meter och klättersprång på 3 meters höjd är inte längre någon topprestation. Först då man genom träning och tävling fått visshet om var en viss prestationsgräns ligger, kan man begränsa kraven och säga: så långt men icke längre.

Uthållighetssimning, livräddningssimning, hinderlopp, stafettlopp, sprinterlopp, galoppövning, terränglopp (som dragövning), grenar som vi regelmässigt genomför, är intet självändamål. Dessa övningar tjäna som medel att öva upp arbetsförmåga och uthållighet. De är kraftkällan, som skall byggas upp. Hunden liksom människan hämtar styrka och kraft genom sportprestationer, och för såväl människa som hund gäller att man skall eftersträva fulländning och topprestanda.

Fritz Dominick.



Varför har du hunden i bilen?

*— Det är en överens-
kommelse oss emellan —
jag använder å min sida
hundkojan som garage.
(L'Effort Paysan)*

Morgan I, 918 G. G.

står till avelstjänst för lämpliga tikar.

(Se 1:sta sid. av denna tidskrift)

Varning för utelöpande okynneshund

MARS KALLAS AV GAMMALT för »kattmånaden». Man kan verkligen icke säga att månaden är hundarnas förlovade tid. Efter den 1 mars får hundar ej löpa fritt i skog och mark. Det är kanske onödigt att erinra gamla »hundgubbar» om den saken, men för de många nykomlingarna i hundägarkretsen bör ett påpekande i all välmening kunna vara på sin plats.

Månaderna mars och april är mer än andra månader förbjudna för »utelöpande okynneshund» och det gäller att få hundarna att nu antingen gå i koppel eller snällt gå fot även ute i terrängen. I städerna, där man mer tänker på grässadden, har den farliga tiden ännu ej kommit, men i skogarna får man se upp med att hundarna inte ger sig ut på egen hand.

Det skadar kanske inte heller att erinra om att i det svenska förslaget till ny jaktlag står: »må hund, som på grund av ägarens eller innehavarens uppenbara vårdslöshet löper lös och jagar eller ofredar villebråd och som icke låter sig upptagas under tiden 1 mars—20 aug., av jakt-rättsinnehavaren eller hans folk dödas.»

»Utelöpande okynneshund» är något som aldrig kan försvaras. En skyddshund får icke visa några tendenser att vilja driva upp villebråd. Vi har själva sett hurusom schäfrar driver upp hare, blott för att få nosa på den. Men gränsen mellan hundens nyfikenhet och skadegörelse kan vara hårfin. Hunder skall hållas i tukt och ans.

Därför: respekt för lagarna! håll hundarna under uppsikt!

Stop press news!

Falkenbergs-»schäfern»
var ingen schäfer.

FRÅN MYNDIGHETERNA i Falkenberg har man ställt till Schäferhundklubbens förfogande avskrifter från förhørsprotokollen vid utredningen av det riksbekanta Falkenbergs-fallet där en »schäfer» skulle ha svårt bitit en man. Av protokollen från vittnesförhören framgår att hunden som åstadkom skadorna den 13 jan. var svart och vit av blandras. Sedan det befunnits att hunden även i andra fall visat sig vara opålitlig, avlivades den av polisen den 19 jan.

Olyckan gick så till att mannen kom gående i skogen då han plötsligt fick se hunden... på en meters håll. Hunden som i sin tur likaledes överraskades och dessutom var i färd med att förtära ett ben, ansåg tydligen att det gällde att värna om benet och högg utan förberedande varning. Hundens ägare erkände att djuret varit hemifrån hela förmiddagen och polisen ansåg även att paragrafen om »utelöpande okynneshund» voro tillämpliga.

Det hela är ett memento till hundägarna att hålla reda på sina hundar, och till pressen att inte döma innan man har fakta på bordet.

Axplock ur hävderna

En studie i motsättningar — För 2.000.000 år sedan — Hund och katt — Varg i veum — Vallhunden på Caesars tid och i Ryssland 1938 — Fakta och figurer — Nytt verksamhetsfält för schäfrar... i Canada!

MEDAN DEN VANLIGA HUSKATTEN (*Felis ocreata domestica*) anses härstamma från den nubiska katten, kan vetenskapen icke leda tamhundens (av Linné kallad *Canis Familiaris*) ursprung till någon viss art inom hunddjurens familj (*Canidae*). De nuvarande hundrasernas ursprungslinje är en enda härva av sinsemellan intrasslade »stamlinjer» och härstamning från olika vilda arter.

Vargen, som våra hundar mest liknar, och som även hör till familjen *Canidae* (där den bär namnet *Canis Lupus*) anses ha funnits på jorden i två miljoner år. Tamhunden tros stamma från den äldre stenåldern.

Hunden sägs ha först blivit tämjd i nordligare luftstreck. I vilt tillstånd levde hundar kvar längst (till senaste sekelskiftet ungefär) i Sydamerika.

Katten hölls hos de gamla egyptierna för att vara det heligaste av alla djur och ägnades en omsorgsfull ritual. Hunden ansågs återigen bland många folkslag (se bibeln!) för att vara ett orent djur — trots att den skötte den tidens renhållning.

Vargen skäller inte. Som regel kan man säga att ingen vild medlem av *Canis*-släktet kan konsten att skälla. Detta togs förr som ett bevis på att tamhunden icke kunde härstamma från de vilda arterna, utan att det funnits något slags »ur-hund». Det förhållandet att man numer insett att människan kan lära även vilda djur nästan vad som helst säger dock att människan med tiden lärt hunden att ge skall som signal vid vakthållning och jakt.

Schäferhunden anses leda sitt ursprung till bronsåldern. Cornelius Tacitus har antecknat att vid tiden för Caesars intåg i nuvarande Elsass hade de germanska stammarna en »vargliknande hund» som vaktade fåren på betesmarkerna. Att det finns åtskilliga droppar vargblod i ur-schäfern är ställt utom allt tvivel.

Här en randateckning om schäferns internationella namn. Vedertaget har varit länge att kalla schäfern *Deutscher Schäfer*, men under Amerikas deltagande i världskriget fattade *American Kennel Club* beslut om att ändra namnet *German Shepherd Dog* till enbart *Sherpherd dog*. Den anglosachsiska världen har sedan använt olika namn och vanligast i England och U.S.A. är att i dagligt tal kalla schäfern för rätt och slätt *Police Dog*. Man kan ju där knappast tänka sig någon annan användbar polishundras.

Medan vi här i Sverige ännu inte till fullo fått schäfern erkänd som kriminalhund i den utsträckning hunden förtjänar, fanns det i Tyskland år 1911 ren icke mindre än mellan 400 och 500 »*Polizei-Hunde*».

Den förste som använde hundar i reguljär skyddshundstjänst var den franske kungen Ludvig XI (död 1483), kallad »den europeiska diplomatiens fader». Denne märklige furste levde isolerad och under ständig dödsfruktan och rädsla för mordanslag. Han omgav sig på Mont St. Michel och St. Malo av hela kårer av hundar.

Alla världens cirkusar har sedan inget vet hur länge valt sina hundar för dressyrnummer på den lika gamla som berömda hundmarknaden i Ghent i Belgien. I Ghent fanns också världens första polishundsskola.

Facklitteraturen säger att vargar kunna tämjäs och Jack Londons »Varghunden» ger ju den vackraste »sagan» i det fallet. Försök som gjorts på Skansen i Stockholm att få fram tämjd varghund genom korsning av varg och schäfer har dock gett nedslående resultat. Till en tid kan en ung varghund visa en viss grad av pli och ans, men med åren tar vargblodet överhand.

Vargen förklarades tillika med björnen och räven i våra äldsta svenska lagar för fredlös. Det gammalsvenska ordet vargher betyder både varg och våldsverkare. Varg i veum är ju också ett gammalt bevis på vad man håller en varg för.

Schäfern känner en instinktiv fiendskap till vargen. När en varg tjuver, reser schäfern på ryggborsten och spänner sig som man ytterst sällan annars ser. Men så var schäfern också människans bästa skydd mot vargar i gamla tider. En gammal romare har skrivit att en god fårhund måste vara stark nog att kunna döda en varg och snabb nog att springa ifatt honom. Schäfern fyller även i dag dessa fordringar.

Ett exempel på hur schäfern uppskattades förr i tiden är att i de gamla bayerska lagarna stipulerade ett strängt straff för var och en som dödade en herdes hund. Gamla urkunder berättar att fårhundarna i Tyskland förstod att hänsynslöst använda sina tänder mot främmande vilda djur, men använda tänderna mot fåren utan att skada dessa. Exempel finns på att schäfrar kunnat vakta fårhjordar i sex månader medan herdarna varit borta på annat håll.

Ett nytt användningsområde har Schäfern fått i Canada som vakthund på rävfarmarna. Många andra hundraser har försökts, men med ringa framgång. Schäferns påbrå har däremot gjort att han lätt lär sig att hålla ordning inåt mot rävskanan och försvara denna utåt.

Förbindelserna med Ryssland är ju inte så starka nu för tiden. Man vet inte mycket av vad som händer och sker i fader Stalins rike. Men ur amerikansk källa uppges att den gamla ryska fårhunden, som är tyngre och långsammare än schäfern, mer och mer håller på att trängas ut som vallhund av schäfrar av tyskt ursprung.

VETERINÄR

P. Viridén

Rörstrandsgatan 8

Mottagn. efter överenskommelse per tel.

31 88 20

Fältherren ensam vinner icke slaget.

Schäfrarna vinner det åt honom.

NÄR VI FÖR NÅGRA år sedan hade fälttjänstövningar i Halland, talades (och skämtades) det friskt med det så kallade »politiska kavalleriet», som red hem en klar publicitetsseger. Nu i år har det åter krigats, fast i snö och orkanartad storm i Jämtland. Här har det inte varit hästen eller kanonen som triumferat, utan skidlöparebataljonen från I-19, de motoriserade förbanden och... schäferhunden.

Generalstaben har inte varit vänlig nog att avsluta manövrerna i så god tid att resultatet ligger klappat och klart i pressläggningen, men pressuttalandena ge vid handen att arméns hundgård i Sollefteå uppvisat resultat, som för den korta tid anstalten varit i tjänst måste betecknas såsom ypperliga. Vi tar oss friheten att citera vad Sture Appelberg, Sveriges kanske främste kriminalreporter, skrivit i Stockholmstidningen:

Skåningarna snabba i snön.

De förra hade lagt skidorna kvar i sina bilar för att kunna operera snabbare — en skåning på skidor är ju inte någon lättfotad individ — och nu gingo de till anfall och drevo masarna tillbaka över ett mindre vattendrag. De lyckades t. o. m. erövra en kulspruta. Men så hade också det framryckande förkompaniet draghundar till hjälp och lyckades få ut sina kulsprutor på lämpliga platser i terrängen synnerligen snabbt. Roy, Leo, Pass och allt vad de hette, dessa ivriga och intresserade schäferhundar, slet och drogo och lägo i selen värre.

Då chefen för arméns hundväsen, major Einar Edström, helt plötsligt dök upp på skidor i terrängen blev det tillfälle för en liten intervju med denna arméns främste hundexpert.

— Vi ha ett femtiotal hundar med här, sade major Edström, och av dessa tillhöra omkring tredjedelen armén. De andra ägas av privatmän och gå i »hundskolan» i Sollefteå, medan flera äro s. k. »frivilliga hundar», till största delen ställda till förfogande av medlemmar i Svenska draghundklubben.

Armétjänstehundens bruk som dragare är emellertid en sekundär uppgift. Hans viktigaste och huvudsakligaste användning faller inom rapport-, bevaknings- och sjukvårdstjänstens områden. Då den dressyr, som fordras för dessa uppgifter, inte bara är tidsödande utan också ställer stora fordringar på hundens bildbarhet och intellekt, måste Grönlands, Samojed m. fl. »egentliga draghundar» från början undantagas från de hundraser, som kunna anses lämpliga för utbildning till »allmän militärtjänst». Men då å andra sidan den som sekundär betecknade uppgiften som dragare under ett vinterfälttåg i Norrland kan bli av mycket stor betydelse, är det nödvändigt att den militära tjänstehunden besitter sådana egenskaper, som göra att han i möjligaste mån kan fullgöra även den egentliga draghundens arbetsprestation.

Vid dessa övningar äro även hundförarna med få undantag lika mycket nybörjare som många av hundarna. Mannarna ha före manövern endast kunnat få några dagars förberedande utbildning i den ingalunda lätta konsten att föra ett hundspann. Avsikten är emellertid att bl. a. söka utröna hur pass fältmässigt använbar en draghundsavdelning kan visa sig vara. Hittills synas erfarenheterna endast ha varit goda. Men det är ju många dagar kvar på manövern, och det kan hända mycket ännu.

Och ur *Dagens Nyheter* saxar vi följande, som skrivits av signaturen Chs (varunder döljer sig den kände reportern red. Charles Jonasson):

Hundarna göra bra insats.

Med det blandade skånska och halländska kompani som var i elden vid en av de mest utsatta punkterna i dag följde också ett tiotal av de femtio hundar som äro med på manövern. Dessa vovvar syntes ofantligt intresserade, välskötta och bra dresseerade. De hyste en tydlig tillgivenhet och respekt för sin tillfälliga »husse» och drogo sina pulkor med lätthet även ute i terrängen. »Hussen» hade största svårighet att hålla igen dem. En nackdel är att de trampa igenom den hårda skaren och ådra sig särskador, men hittills synes allt ha gått bra.

Den militära hundskolan är förlagd till Sollefteå och har mött stor förståelse även från civila hundägares sida. Av de deltagande hundarna äro endast tjuo »stambundar», medan resten ställts till förfogande av intresserade, vilka i gengäld fått sina jockey gratis dresseerade på hundskolan. Övervägande antalet dragare är schäfrar.

Vackraste hunden

PÅ CROFTS HUNDUTSTÄLLNING i London den 9—10 febr. roade man sig med att kora den vackraste hunden, oavsett ras. En cockerspanieltik, »Exquisite Model of Ware», fick skönhetspriset. Om tycke och smak skall man aldrig diskutera, och var och en må bli salig på sin tro!

UTSTÄLLNINGSPREMIÄR

DEN 25—27 MARS HÅLLER Danska Kennelklubben sin årliga utställning. Första svenska utställningen skulle egentligen ha hållits i Östersund den 13 mars med tonvikt på lappspets och gråhundar. En svårartad valpsjukdom dök emellertid upp och då dessa raser är ömtåligare mot denna sjukdom än de mer varmblodiga raserna, beslöt S.K.K. ställa in. Nu blir det istället Svenska Schäferhundskubbens Söderteljeavdelning den 8 maj samt Kennelkubbens sydsvenska lokalavdelning den 14—15 maj, som får öppna säsongen.

VAR ÄR KENNELKLUBBEN?

DEN 17—27 MARS anordnar Stockholms-Tidningen en stor propagandautställning i Ostermans bhallar tillsammans med tolv ledande organisationer för rekreation och frisksport. Allt som kan belysa svenskt friluftsliv skall där visas och utställningen skall förhålliga livet i skog och mark, på stigar, sjöar och älvar.

De tolv organisationerna är Cykelfrämjandet, Gångförbundet, Jägareförbundet, Kanotförbundet, Kryssarklubben, Orienteringsförbundet, Röda Korset, Simfrämjandet, Skidfrämjandet, Skytteförbundet, Sportfiskeförbundet samt Turistföreningen.

Är hundsport sämre friluftssport och mindre representativ för liv i skog och mark än kanotism och infångandet av aborre och harpaltar? Varför inbjöds inte Kennelklubben?

SÖDERTÄLJE-UTSTÄLLNINGEN

ÅRETS FÖRSTA UTSTÄLLNING hålles den 8 maj i Södertelje. Prisdömaren blir kriminalkonstapel S. Sund. Anmälningar ställas till målarmästare Carl Nygren, Källsvik, tel. Södertelje 1895. Anmälningstiden utgår den 1 maj.

För utställare från Stockholm anordnar klubben en »sällskapsresa till Kringelstan», d. v. s. en gemensam bussavgång från Norra Bantorget den 8 maj klockan 7,50. Bussen gör den sedvanliga rundturen och tar upp passagerare vid Slussen, Götgatan, Ringvägen och (södra) Hornsgatan. Även andra än utställare kan få följa med varför klubbmedlemmar som vill åka till utställningen bör passa vår buss vid angivna ställen. I Södertelje öppnas utställningen klockan 9.

G. AHLBERG

Veterinär vid Svenska Hundskyddsföreningen

Mottagning 9—10, 18—19. Ej tisdagskvällat

Sjukbesök efter anmälan per telefon,

Tel. 43 37 42, Götgatan 27, Tel. 41 57 21



Har Ni en
Schäferhund?

Ingen schäferägare
får stå utanför klubben!

Bli medlem av
Svenska Schäferhundklubben

Anmälningar sändas till: Fröken A.-G. Sellman
Styrmansgatan 18, Stockholm. Tel. 608004
Årsavgift 6 kr. Postgiro 3187

Läs Våra Schäferhundar
Svenska Schäferhundklubbens Tidskrift